

af Anholdte m. v., hvor det er af allerstørste Betydning, ikke mindst for Borgerne, at Politiassessorerne staar frit.

Kort udtrykt er Opdagelsespolitiets Arbejde ensidigt politimæssigt, medens Politiassessorernes netop er i høj Grad overvejende og regulerende, jfr. ogsaa Rpl. § 711.

Hertil kommer, at den foreslaaede Ordning i Virkeligheden vil medføre et uoverkommeligt Arbejde for Opdagelsespolitiets Chef, og Følgen deraf vil blive, at hans eventuelle Ledelse af vort Arbejde enten vil blive en ren Fiktion eller virke i høj Grad hemmende, i hvilken Henseende vi kan tiltræde følgende — om end i anden Forbindelse fremsatte — Udtalelse i Politikommissionens Betænkning pag 38: „Da det imidlertid vilde være at stille uoverkommelige Krav, hvis man vilde forlange, at den samme Tjenestemand baade skulde være *virkelig* Leder af det egentlige Opdagelsesarbejde og føre et effektivt Tilsyn med Undersøgelseskamrenes Virksomhed, og da det paa den anden Side maa anses for særdeles heldigt for at fremme Hurtigheden og hindre Vidtløftiggørelse af Arbejdet i disse at samle dem under en Ledelse, der har Ansvar for Politiassessorernes Behandling af de enkelte Sager, foreslaar man at stille samtlige Politiassessorer under en Politiinspektør“, en Tjenestemand, der efter Kommissionsbetænkningen svarer til den nuværende ledende Politiassessor.

Den foreslaaede Ordning vil som anført alligevel lægge det faktiske Ansvar for *Sagernes ensartede Behandling* hos den ledende Politiassessor, medens Politiinspektørens Ansvar og Tilsyn kun vil blive af ganske formel Art.

Man bør da formentlig lægge den formelle Ledelse og Ansvar det der, hvor det reelt er, nemlig hos den ledende Politiassessor og de enkelte Politiassessorer.

Endelig skal vi endnu bemærke, at man umiddelbart efter Retsplejelovens Ikrafttræden forsøgte en Ordning som den nu foreslaaede, men at denne efter ganske kort Tids Forløb viste sig ganske uigennemførlig i Praksis, hvorfor Politidirektøren overdrog Tilsynet med og Ledelsen af Undersøgelseskamrenes Virksomhed til en „første“ eller „ledende Politiassessor“, hvilken Ordning sluttelig fik Lovgivningsmagtens Sanktion ved Normeringslov af 18. April 1925 for Finansaaret 1925—26.

I Tilslutning til det ovenanførte tillader vi os at bemærke, at der lige siden Retsplejelovens Ikrafttræden har været en stadig Diskussion og Uro om vore Embeder, idet der er rettet det ene Angreb efter det andet paa vor Virksomhed ud fra de Synspunkter, at der saavel ved Benævnelsen Politiassessorer som ved Oprettelsen af Undersøgelseskamrene opretholdtes en Del af det gamle Kriminalkammersystem.

Da vi selv har været uden Indflydelse paa selve Institutionens Oprettelse og Betegnelsen af vore Stillinger, har denne stadige Uro selvfølgelig bidraget til at frembringe en Usikkerhed med Hensyn til vort Arbejde og hos os selv en vis Utilfredshed med vor hele Stilling, og det er vor Opfattelse, at det vil være af stor Betydning, at der saa vidt muligt skabes saa klare Linier med Hensyn til vore Stillinger og vort Arbejde som muligt.

Et Bidrag hertil af stor Betydning vilde det utvivlsomt være, om der tildeles vor Stilling en Benævnelse, som — i Stedet for den nuværende, som efter vor Mening er urigtig og vildledende — virkelig gav Udtryk for vor Virksomhed.

Efterhaanden som Anklageprincippet mere og mere gennemføres i Praksis, vil vor Virksomheds advokatoriske Præg fremhæves mere og mere, og vi vil derfor finde det naturligt, om dette gav sig Udtryk i Benævnelsen af Tjenestemænd med vort Arbejde, som med en fuldstændig adækvat Benævnelse vilde kunne betegnes som Politiadvokater eller Kriminaladvokater.

Vi vilde derfor være det højtærede Udvalg meget taknemmelige, om Spørgsmaalet om Betegnelsen for vore Embeder i Forbindelse med foranstaaende maatte blive taget under velvillig Overvejelse.

Med Ærbødighed

O. Krenckel.

A. Lundsteen.

Kaj Mundt.